

Créixer amb les beceroles per cisell

Si començarem la lectura per la darrera anotació publicada per Vicent Alonso, en aquestes pàgines trobaríem uns elements transversals en tot el llibre i d'una potència inesgotable. A banda d'anècdotes del moment i la transmissió d'una actitud

humana, moderada, vitalment reflexiva, hi escriu: «Però en aquest final, més que com a escriptor, preferisc recordar-me com a lector. (...) quan parlem d'assaig, cal reivindicar el verb, “assajar”, no el substantiu. (...) sinó per donar fe que un s'assaja ací i allà, sempre dissimulat entre els replecs del pensament. (...) I és que en literatura, fet que alguns obliden amb freqüència, les idees compten, però tant com la cura amb què se'ns presenten».

Sobre una neu invisible n'aplega el dietari entre el 2003 i el 2005; per tant, és la continuació del *Trajecte circular*, amb alguna variació en la manera de presentar-lo. Les inquietuds i curiositats personals d'Alonso ens porten a temes recurrents entre les seues reflexions, amb el seu estil ponderat, de paraula mesurada, serena, carregada de profunditat que busca animar la

Sobre una neu invisible.

Notes d'un dietari, 2003-2005

VICENT ALONSO / Autor

PUV (PUBLICACIONS DE LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA). VALÈNCIA, 2015

352 pàgines / ISBN 978-84-370-9822-7 / 18 €

reflexió, el debat i el diàleg. I que fa la lectura amable, a més d'instructiva i incitadora, perquè qui millor ensenya és qui és capaç de traslladar amb claredat la passió que viu. Per això evita la interferència de tafaneries, per tal de no esgarriar els estímuls múltiples i ben nombrosos que posa en joc.

Empra «el fragment com a eina bàsica i vertebradora» de l'autoavaluació contínua, de les proves de construcció personal, dels qüestionaments. Des de l'exigència, des de

la implicació personal i la voluntat («tot consisteix a no desistir»). Més clar encara quan assenjala la distinció «entre el que acceptem *naturalment* i allò que podem i hem de modificar». Aquesta consciència, tan relacionada amb el pas del temps i les limitacions d'incidència pràctica, apareix amb les grutes de la memòria personal i amb la valoració d'experiències i trajectòries. La reflexió d'Alonso no s'aïlla en les dèries individuals, ja que la cultura, el país, el possible camí de rigor per al creixement col·lectiu, les vies

de retroalimentació entre les aportacions al conjunt i el que rebem del món són preocupacions sempre obertes.

Vicent Alonso connecta la persona particular i el món a partir de l'art i la seua capacitat de transformació. Embasta un llibre que no hauríem de deixar passar, plaent i molt recomanable, mentre planteja diàlegs amb diverses expressions de l'art com ara la fotografia, la música i el cinema... «El llenguatge no és una eina opcional sinó essencial a l'activitat artística». I la lectura com a distanciament d'un mateix, quan la subjectivitat de la literatura ofereix una forma específica, esmunyedissa, de coneixement de la realitat, i ens permet alhora observar les relacions que transiten entre el pensament i la literatura. L'escriptura, llavors, resulta una constant «posada en net» d'un mateix. L'empremta d'uns acostaments provisionals i d'unes relectures que ens actualitzen i ens mostren tendències reiterades. El dietarisme s'ajusta bé a una identitat que es vol inacabada, oberta, en construcció, a l'encalç de veritats vitals.

EDUARD RAMÍREZ

ENLLAÇOS ▾

FITXA

AUTOR

D'esquerra a dreta: Enric Sòria, Gustau Muñoz, Sam Abrams i Vicent Alonso.